

fat i de her kolonihaver, og de bliver investeringsobjekter, så den almindelige del af befolkningen, der før har set det her som et åndehul, nu må kapitulere og sige, at den ikke længere kan betale den pris, det koster at komme ud i kolonihaverne.

Jeg ved ikke, om ministeren til den tid også vil stå og rose sit eget forslag og sige, at det var hensigten. Det tror jeg faktisk ikke. Jeg tror faktisk, ministeren er optaget af, at det gerne skulle være sådan, at den almindelige del af befolkningen, altså den del af befolkningen, som ikke har råd til at betale høje priser for det – og det er jo mange – skulle have en mulighed for at have et åndehul her.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil give hr. Hans Christian Schmidt et råd, og det er, at hvis han kommer ned i et hul, så skal han holde op med at grave.

Nu er han kommet ned i et hul, som kommunerne har gravet for ham, og så skal han lade være at grave sig længere og længere ned, for ellers ender det til sidst med, at han slet ikke kan se noget, der rager op over jordoverfladen.

Han kan slet ikke se noget. Han er simpelt hen så langt nede. Man kan være så jordbunden, at man har gravet sig ned i en hule af uforstand.

Det er jo ejendommeligt at sige, at det skulle være til skade for almindelige mennesker, at deres kolonihaver bliver beskyttet, og at man pålægger kommunerne pligt til at oprette og til at planlægge flere.

Hvordan skulle det skade? Hvorfor skulle priserne stige af den grund? Hvis der kommer flere kolonihaver, og der er en bedre beskyttelse og folk ved, at hvis de går ud og bygger et hus og passer et hus og fornyr et hus og har en ordentlig have, så kan de også regne med den i fremtiden. Hvordan skulle det være til skade? Hvorfor tror hr. Hans Christian Schmidt, at det er ejerne, der er bekymrede, mens lejerne, kolonihavefolket, er glade for forslaget?

Hvis hr. Hans Christian Schmidt er ude på at gøre mig en partipolitisk tjeneste og sige, at nu vil Venstre gå imod det her forslag, så sig det ligesom, hvis det er det, man mener. Men man skal ikke tviste argumenterne sådan rundt og sige, at en beskyttelseslovgivning og en pligt til at oprette nye kolonihaver i virkeligheden er en trussel mod dem, der bor i kolonihaverne og mod en

kulturarv. Det er at vende sagen så meget på hovedet, som man næsten kan gøre.

Derfor er mit spørgsmål meget simpelt det, som fru Torp stillede tidligere. Som forslaget ligger i dag, er Venstre da tilhænger af det, eller er man ikke tilhænger af det?

Med den klargøring, der naturligvis vil ske undervejs af, hvad væsentlige samfundsinteresser er, alt det, vi har talt om her i dag, men forslaget som det ligger: Støtter Venstre det eller støtter Venstre det ikke?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne give miljøministeren det råd, at når miljøministeren bliver spurgt om noget, at han så prøvede at gøre en undtagelse og svare på de ting, man spørger om. Det fremmer dialogen.

Det kan godt være, at miljøministeren tror, at Folketingssalen er det socialdemokratiske gruppeværelse. Jeg kan sige, at det er det ikke. Her siger man ikke bare ja tak og nikker, når det bliver sagt, hvordan det skal være, så miljøministeren er nødt til at affinde sig med, at der findes nogle i Folketingssalen, der sætter spørgsmålstegn ved miljøministerens intentioner. Det ville være en god øvelse. Det kunne fremme det politiske arbejde.

Så vil jeg gerne sige til miljø- og energiministeren: Hvis nu man tænker lidt i den her økonomi – og jeg skal nok hjælpe miljø- og energiministeren, når han kommer i samråd i udvalget – så kan man jo godt forestille sig, at hvis der bliver afmeldt mange kolonihaver, så vil de, der bliver tilbage og er vedvarende og er sikre på at være vedvarende, stige i pris.

Jeg er sikker på, at der findes nogle enkelte med en lommeregner og lidt økonomisk indsigt også i det ministerium, som vejleder ministeren eller andre, for jeg kender dem som dygtige folk. De vil nok kunne lave et par regneeksempler for os på, hvad der vil ske, hvis den udvikling kommer.

Til gengæld vil jeg så give ministeren det løfte, at det med sikkerhed bliver sådan, at man kommer til at regne på det, det skal vi nok sørge for.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.